

KOTISEUTULEHTI

SAVUN SANOMAT

Kiimasjärven kylällä vappuna 2013

Nro 71

Tässä muhkeassa, viisitoistasivuisessa lehdessä:

Kiimaseen Savun syntymästä 30 vuotta

Tapani Luotolasta levyttänyt artisti

Pertti Harjulalle 15. Savun mestaruus pilkillä

Savun toimintakalenteri kesällä 2013

Pauli Pääkkönen filosofoi ja runoilee

Välikevennys: 2000 kg villoja

Luotolan Maijan vappumuistoja isolta kirkolta

Puheenjohtajalle Savun ennätys

Myllybluesissa Forest Lake Band ja Jukka Mäkinen &

Wang Dang Dudes feat Jamie Mäkinen

Savulenkillä Timo Leppänen feat Anneli Hänninen ja

taikuri Riku Pajarin juhannushuijaukset

31. Savulenkien toimitsijat

Puheenjohtajan palsta

Kiimasen Savun syntysanoista 30 vuotta

Kuinkas kaikki kävikään?

Myllyt pysähtyvät

Kuusikymmentäluku vaihtuu seitsemänkymmentäluvuksi. Jokelan ja naapuritalojen pihapiirit hiljenevät. Liikuntamyly pysähtyy. Hernesalmen vesiturbiinimyly on pysähtynyt jo kuusikymmentäluvun alussa. Suuret ikäluokat ovat radikaalin nuoruuden kynnyksellä ja tyyli muuttuu, kun huomataan, että elämää on Kiimasjärven ja Lanneveden takanakin. Jokelaan kokoontuu enää harvoin useampia sisarusten lapsia yhtäaikaan. Ja jos kokoontuukin, niin nyt kuunnellaan rockia ja puhutaan romantiikasta. Jaakkolan ja Temosen tenavat, Honkalan Pena, Oksasen Masa ja Hernesalmen Yrjö ovat kasvamassa aikuisuuteen ja monet ovat muuttaneet opiskelemaan tai työn perässä isommille kylille.

Lapsuus jätetään taa, eikä sitä siinä vaiheessa paljon kaipailla. Uusi, entistä laajempi elämänpiiri, uudet ystävät, uudet mielenkiinnon kohteet ja harrastukset opiskelun ja työn ohella vievät tilaa liikunnalta ja urheilulta. Lannevedellä urheilua jatkavat enää Pirjo Hakala, Pekka Oksanen ja koulunjohtaja Pauli Pekkala. Mutta hekään eivät kehtaa juoksennella yleisillä teillä, vaan harjoittelevat metsässä. Pirjo ja Pekka toki käyvät harjoittelemassa myös Saarijärven urheilukentällä. Siellä heihin ei kiinnitetä suurta huomiota, koska siellä juoksenteleo paljon muitakin.

Uusi aalto

Vasta seitsemänkymmentäluvun puolivälin jälkeen Kiimasen ja Lanneveden teillä saattaa taas nähdä juoksentelevia ihmisiä. Tämän uuden aallon puhalsi henkiin Heikki Vesterinen. Toinen Hernesalmen kumipyöräkaksosista.

Heikki aloitti juoksentelun ja sai minutkin innostumaan uudelleen. Tapio Pajari, Jokelan liikuntamylyn kasvatti, lyöttäytyi mukaan lenkeille saatuaan Jyväskylästä työpaikan. Talvisin juoksenneltiin Jyväskylässä, kesäisin Kiimasella. Hölkkiiin osallistuttiin ja muutaman vuoden kuluttua lenkkikilometrien määrä antoi aiheen kokeilla maratonia. Juoksimme Heikin kanssa ensimmäisemme vuonna 1979, Pajarin Tapsa vuonna 1981.

Kiimasen Savu perustetaan

Oman juoksuseuran perustaminen tuli puheisiimme joskus 1980-luvun alkuvuosina. Kävimme yhdessä lenkillä, hölkissä ja maratoneilla. Muukin vapaa-aika kului yhteisten harrastusten parissa. Kun vapunaattona, tasan kolmekymmentä vuotta sitten, istuimme Heikin kanssa Lahdenperässä nuotion vastakkaisille puolille, oli tavoitteeksi asetettu oman seuran nimen synnyttäminen ennen aamun sarastusta. Tapsa ei ollut silloin seurassamme. Hän vietti sillä kertaa kaupunkivappua. Vai olisiko ollut työvuorossa Kankaalla.

Olimme voimissamme ja kokouksemme venyi pikkutunneille. Nousimme pölkyltä auringon kanssa yhtä aikaa. Emme hätiköineet, sillä oman seuran nimi vaati perinpohjaista harkintaa. Tehtävä oli vaativa, sillä nimestä ei haluttu ihan tavanomaista.

Kivuttomasti pääsimme yhteisymmärrykseen siitä, että Kiimasjärven – Kiimasen, sukumme kotikylän nimi on perusta jolle seuran nimi on hyvä rakentaa. Mutta mitä muuta?

Kun sitten auringon noustessa aika ja miehet olivat kypsiä, nimi tuli helposti. Siinähan se oli kierrellyt ja kiusannutkin välillä koko pitkäköön istunon ajan. Savu. Heikki sen ensin sanoi ja kopsautimme päätöksen kunniaksi nuotiosta kiemurtelevan savun seassa otsamme yhteen. Siis Kiimasen Savu. ”Perkele, sehän on hyvä!” ”Niin onki.”

Ajattelimme Savun montaa merkitystä. Istuimme usein noihin aikoihin nuotiolla. Savuja kohosi

milloin mistäkin. Juoksulenkkimme kiersivät Kiimasan ”savujen” pihojen poikki. Välillä juoksuvauhti jäsentenvälisissä nostatti savua perässä.

Tämän historiallisen vappumatinean aikana pohdittiin seuran nimen lisäksi oman holkän järjestämistä juhannuksena ja sen reittejä kiertelemään Kiimasan ”savujen” liki.

Vappuyö 1983 oli siis Kiimasjärven kylän kannalta historiallisten päätösten yö. Kokouksen päättyessä tunsimmekin itsemme hyvin uupuneiksi, mutta onnellisiksi. Emme pitäneet kokouksen kulusta pöytäkirjaa, mutta tärkeimmän päätöksen, eli seuran nimen kirjoitin leppäkarahkalla rantahiekkaan. Tämä siltä varalta, että sattuisimme nukkuessamme hukkaamaan kuningasajatuksemme. Ja juuri niin kävi.

Aamulla manailimme, kun emme nimeä muistaneet. Onneksi muistimme kirjoittaneemme sen rantahiekkaan juuri tällaisen onnettomuuden varalta. Kävimme pöytäkirjaa tutkimaan.

Kovin oli sekavia koukeroita opettajan kirjaimet. Siinä tepastelimme tekstin ympärillä ja kallistelimme päitämme. Kaikki mahdolliset katselukulmat otettiin, mutta ei auennut sanoma.

Vaimoni ei kauaa hapanta naamaa katsellut ja harmittelua kuunnellut. Marita väitti havahtuneensa kesken uniensa, auringonnousun aikoihin, kovaääniseen äläkkään. Seuran nimi oli hyvin erottunut muusta älämölöstä.

Seuramme nimeä ei sen jälkeen ole ollut vaikea muistaa. Muidenkaan.

Perustava kokous vuotta myöhemmin

Vappuyönä 1983 oli keksitty seuralle nimi ja päätetty järjestää oma holkä juhannuksena. Annoimme sille nimeksi Kiimasan Savulenkki. Perustellusti. Heti kesän alussa hankittiin ensimmäiset verryttelypuvut. Punamustat. Selässä isoilla kirjaimilla SAVU. Ei muuta. Savun nimissä osallistuttiin holkkiin.

Seuran virallinen perustaminen tapahtui kuitenkin vasta huhtikuun 12. päivänä 1984 Jyväskylässä, Lohikoskentiellä. Perustamissopimus allekirjoitettiin ja laadittiin hakemus yhdistysrekisteriin. Yhdistysrekisteristä tuli hyväksyvä päätös 15. lokakuuta 1985.

Muutos, muttei missään paineessa

Kiimasan Savu jatkaa muuttuneena neljännelle vuosikymmenelleen. Aika on syönyt miestä ja naista. Nakerrellut pahanpäiväisesti juoksuvoimaamme sitten 1980- ja 1990- luvun. Viisitoista (15) seuramme jäsentä alitti maratonilla 3.20 rajan noilla vuosikymmenillä. Seitsemän (7) juoksi paremmin kuin 2.55. Ei sovi epäillä; juoksu oli meille silloin rakas harrastus.

Mutta nyt Kiimasan Savun väkevimmät voimat kylpevät lenkittä. Parhaina päivinämmen ylälautteelle mahtui kymmenkunta laihajalkaa parinkymmenen kilometrin pyrähdysten jälkeen. Nyt ylälautteelle ei ole tunkua. Kaikki meistä eivät pysty sinne enää kiipeämään. Mutta alalautteeltakin voi huudella ja tulla vielä hyväksytyksi. Minkäs sille voit, että maan vetovoima vuosien ja kilojen myötä kasvaa. Maasta olet sinä tullut, maaksi pitää sinun jälleen tuleman.

Mutta onneksemme olemme Kiimasan Savussa kyenneet muuttumaan ja uusiutumaan. Juoksemisen ja muun urheilun rinnalle on syntynyt toimintaa, johon osallistuminen ei edellytä istumista kummempaa toimintakykyä. Meillä on toki edelleen Savulenkki. Kruununjalokivi, jota teemme tulevana kesänä, ja toivon mukaan jatkossakin, yhdessä Sampo Nuorisoseuran kanssa. Mutta meillä on Myllyblues, syyskuinen iltamaperinne, kalastukseen liittyviä kisailuja ja näihin liittyen ja näiden lisäksi hyvä yhteys toisiimme.

Hannu Vesterinen, Kiimasan Savun puheenjohtaja

Ps. Pikku-uutinen myllyltä: Oskari on rakentanut yläjuoksun puoleiselle seinustalle terassin, josta voi mukavasti seurata taimenten ja harjusten lemmeleikkejä, heinäorsaperheen päivärutiineja, myllyketun myyränpyyntiä vastarannalla tai vähäpukeisia saunoja Kiimasan Kuningattaren kannella. Tervetullut lisä myllyn palvelutuotantoon.

Nimmarinpyytäjiä ei ole vielä näkynyt

Onneksi Kiimasan Savu on nykyisin paitsi urheilu- myös kulttuuriseura, joten seuraavan epäurheilijamaisen tunnustuksen kehtaa paljastaa: Olen nykyisin myös levyttänyt artisti.

Soitan dobroa ja huuliharppua Au Pair -yhtyeen uutuuslevyllä kappaleessa ”Viinaa ja haulikko”. Yhtyeen neljäs ja viimeinen albumi ”Olen pahaa unta” on juuri julkaistu näinä Savun Sanomien ilmestymisaikoina, Tshernobylin ydinvoimalaonnettomuuden vuosipäivänä 26. huhtikuuta. Julkaisija on Secret Entertainment.

Tieni tähtiin alkoi varsin arkisesti. Yhtyeen laulusolisti/sanoittaja Tomi Tuomaala ja kitaristi Esa Koski ovat Keski-suomalaisen toimittajia. Tuomaala on kulttuuritoimittaja ja Koski toimitussihteeri. Eräänä päivänä viime syksynä he tulivat puheilleni ja kertoivat, että heillä on ”karheen eepinen Hank Williams -tyylinen countyballadi”, jonka synkkää kerrontaa tukemaan he toivoivat bluesvivahteisia sävelkudelmia.

Tähän väliin pari luonnehdintaa yhtyeestä sellaisena kuin bändi esitellään internetissä:

”Au Pair oli vuosina 2001-2012 toiminut jyvaskyläläinen rock-yhtye, joka saavutti ennen muuta marginaalista paikalliskuuluisuutta. Yhtyeen jäsenet olivat pääosin itäbalttilaisen rodun edustajia, joiden musiikissa punkille ominainen tekninen virtuositeetti yhdistyi hevimetallille tyypilliseen älykkyyteen ja hienostuneeseen estetiikkaan. On puhuttu, että yhtyeen lopettamispäätös liittyisi jotenkin 'ehetymiseen', mutta se ei kyllä pidä paikkaansa.”

Eli yhtye ehti lopettaa toimintansa jo viime vuonna mutta päätti silti tehdä vielä yhden levyn. Siitä internet kertoo lyhyesti seuraavaa:

”Nyt postuumisti julkaistava albumi on asiantuntijoiden mukaan ehdottomasti Au Pairin ja kaikkien muidenkin orkestereiden paras.”

No, ennen kuin tähän saakka oli päästy, piti käydä studiossa. Electric Fox Studios Vaajakoskella oli hieno kokemus. Lokakuun lopulla, kuntavaaliviikonloppuna, kävin perjantaina studiossa kuuntelemassa nauhat ja vaalisunnuntaipäivä ja iltapäivä ennen illan työvuoroa vietettiin sitten studiossa.

Rock-tähteys ei toistaiseksi ole vaikuttanut elämäni mitenkään. Faneilta olen saanut olla rauhassa. Talvikin sujui kaikenlaisia vaivoja potiessa niin, että dobro ja harput saivat olla laukussaan pitkälle pääsiäisen yli.

Tapani Luotola, toimittaja, levyttänyt artisti

KAUPALLINEN TIEDOTE

Hyvä Savun Sanomien lukija, oletko harkinnut äänilevyn hankkimista? Jyvaskyläläisen Au Pair -yhtyeen neljäs albumi ”Olen pahaa unta” on saatavissa hyvin varustetuista alan vähittäismyyntiliikkeistä. Sellainen on esimerkiksi Levykauppa Äx, joka toimii Jyvaskylässä, Oulussa, Kuopiossa, Helsingissä, Tampereella ja internetissä (<http://www.levykauppax.fi>). Hinnasta ei tätä kirjoitettaessa ole tarkkaa tietoa, mutta se on kuitenkin vähän tai vähintään sopivasti, sillä vastineeksi saa kuulla muun muassa vierailevan tähden, nuorison- ja muidenkin ikäisten villitsijän, Tapani Luotolan, henkevää blues-soittoa albumin päätösraidalla ”Viinaa ja haulikko”.

[Au Pair](#)

Kiimasan Savun pilkkikisat 29.3.2013

Ongittiin Sahan rannassa Summasella pitkäperjantaina. Sää aurinkoinen, heikkotuulinen. Loistavat olot jäällä. Osallistujia 17. Enemmän oli edellisen kerran v. 1996!! Koko kisan paras oli Pertti Harjula. Ja oikein ylivoimaisesti. Ja viidennentoista kerran. Naisissa käytiin tasaväkinen ja kovatasoinen kisa. Voittajaksi istui Henna Suuronen kahden (!) gramman erolla sisarensa Anniina Lehtomäkeen. Kauaksi ei jäänyt Vappu Rautiainen. Lasten uusi mestari on Aliisa Lehtomäki ja hyvällä tuloksella.

Mukava kisa nostattattaa mieliä kohti Kiimasan kuningaskalastajakisan toista osakilpailua, rantaongintakisaa lauantaina 20.7. puheenjohtajan rannassa ja kolmatta, ja ratkaisevaa soutu-uistelua Pääkkösten vesillä Lannevedellä lauantaina 27.7.

Pilkin tulokset

Lapset alle 15 vuotta

1. Aliisa Lehtomäki	177g
2. Elmiina Lehtomäki	119
3. Elmeri Lehtomäki	-

Naiset

1. Henna Suuronen	659
2. Anniina Lehtomäki	657
3. Vappu Rautiainen	505

Miehet

1. Pertti Harjula	1628
2. Juhani Hakala	1051
3. Seppo Leppänen	752
4. Heikki Takala	535
5. Antero Rautiainen	362
6. Hannu Vesterinen	295
7. Iivari Pääkkönen	137
8. Kalevi Ritvanen	91
9. Ilkka Vesterinen	70
10. Tero Lehtomäki	53
11. Pentti Kujala	-

Kuningaskalastajakisan tilanne 1/3 osakilpailun jälkeen

1. Pertti Harjula	1 pist	10. Aliisa Lehtomäki	10
2. Juhani Hakala	2	11. Iivari Pääkkönen	11
3. Seppo Leppänen	3	12. Elmiina Lehtomäki	12
4. Henna Suuronen	4	13. Kalevi Ritvanen	13
5. Anniina Lehtomäki	5	14. Ilkka Vesterinen	14*
6. Heikki Takala	6	15. Tero Lehtomäki	15
7. Vappu Rautiainen	7	16. Elmeri Lehtomäki	16
8. Antero Rautiainen	8	16. Pentti Kujala	16
9. Hannu Vesterinen	9		

Kuningaskalastajakilpailuun kuuluu kolme osakilpailua: pilkkionginta, rantaonginta ja soutu-uistelu. Pisteet lasketaan sijalukujen perusteella, joten pienimmän yhteispistemäärän saanut on voittaja. Kaikkiin osakilpailuihin ei tarvitse osallistua. Osakilpailu, johon ei ole osallistunut antaa yhden sijalukupisteen enemmän kuin kyseisen kilpailun osallistujamäärä.

*

Kiimasan Savun vuosikokous valitsi toimihenkilöt

Johtokunta: Hannu Vesterinen (pj), Anniina Lehtomäki (siht.), Pentti Kujala (rah.hoit.vpj),
Antero Rautiainen, Iivari Pääkkönen

Toiminnantarkastajat: Vesa Walamies ja Pauli Pääkkönen

*

Kiimasan Savun toimintakalenteri 2013

Toukokuu

Vastuuhenkilö

Kotasaunan rakennustalkoita erikseen ilmoitettavina aikoina Ilkka Vesterinen 0503455011
Katsomopenkkien rakennustalkoita erikseen ilmoitettavina aik. Tero Lehtomäki 0503139035

Kesäkuu

Aika	Mitä	
La 15.6. klo 10	Savulenkin talkoot myllyllä	Pentti Kujala 0401524324
To 21.6. klo 17	Savulenkin talkoot myllyllä	Pauli Pääkkönen 0400642325
To 21.6. klo 19.30	Maantiejuoksu 10 ja 3.5 km	Pentti Kujala
Pe 22.6. klo 9	31. Kiimasan Savulenkki	Pentti Kujala, Pauli Pääkkönen

Savulenkin järjestelyihin liittyviä talkoita. Ajat myöhemmin. Pentti Kujala, Pauli Pääkkönen

Heinäkuu

Pe 12.7. klo 19	13. Myllyblues	Pentti Kujala
La 20.7. klo 10	2. Rantaongintakisa Lahenperä	Hannu Vesterinen 0408611123
La 27.7. klo 10	6. Soutu-uistelukisa Purnu	Iivari Pääkkönen 0407282254

Syyskuu

La 7.9. klo 15	Soihtujuoksu myllyllä	Pentti Kujala
La 7.9. klo 18	Kiitosiltamat myllyssä	Hannu Vesterinen

Kotiseutulehti Savun Sanomat ilmestyy vapun alla, kesäkuun alkupuolella (Savulenkinnumero), syksyllä ja joulukuussa. Jutut Hannu Vesteriselle vesterinen.hannu@pp.inet.fi.

*

Pauli Pääkkönen:

”Vain muutos on pysyvää – Hannu Vesterisestä jälleen Savun puheenjohtaja”

Jossain olen kuullut tuon sloganin ”vain muutos on pysyvää”. Vetäessäni työyhteisö koulutuksia, myös muutoksen näkökulmasta, joudun tuon muutoksen tarkastelun äärelle melko usein. Itse asiassa mielestäni juuri ”muutos on pysyvää”. Maapallo pyörii, aika menee eteenpäin koko ajan, solu hengittää, ja en nopeasti löydä pysyvän olotilan tilaa mistään. Onko muutos nopeaa vai hidasta, isoa vai pientä, siihen kai voin asennoitua. Ja mitä muutos merkitsee itselle? Erään koulutustapahtuman yhteydessä meille tuli tunti ”ylimääräistä” aikaa. Ovien piti aueta klo. 9.00, mutta paikan pitäjä ilmoitti, että hän pääsee avaamaan ovet vasta klo. 10.00, ja että hänellä oli tieto, että ovet pitää avata vasta klo. 10.00. Meille tuli tunti joutenolo aikaa. Reaktiot muutoksesta ääripäästä toiseen olivat seuraavat: eräs henkilö raivostui, aggressoitui ja haukkui tapahtuman järjestäjät, kun niin huonosti on organisoitu koko juttu. Ja että hän ei ikinä osallistu vastaavanlaisiin koulutuksiin. Toinen henkilö otti takkinsa teki siitä tyynyn ja lepäsi tunnin. Asioihin oli tullut muutos ja on myös kysymys miten suhtaudun muutoksiin eli asenteestani.

Savu valitsi vuosikokouksessaan puheenjohtajakseen jo kauan Savua johtaneen puheenjohtajan Hannu Vesterisen -HIENOA. Sillä en tällä hetkellä voisi kuvitellakaan toimivani ko. yhdistyksessä, jos siellä ei kokonaistoimintaa vetäisi edelleen Hannun kaltainen henkilö. Olen toiminut lukuisissa yhdistyksissä erilaisissa rooleissa mm. OTSF:n presidenttinä, jossa ”alaisina” oli 1700 suomalaista yli 40 v. ”veljeä”. Ja tiedän, että toiminta kulminoituu puheenjohtajaan. Mitä ja miten sitten toiminnassa muuten toimitaan on puheenjohtaja vetoisesti toinen juttu. Tämänkin äärelle olemme tulleet. Eli Kiimasan Savulenkin operatiivinen käytännön vastuu on annettu nyt minulle ja Pentti Kujalalle. Ulkoapäin katsellessa eli juoksijan tullessa ensi juhannuksena kisailemaan hän ei välttämättä heti huomaa mitään erilaisuutta. Hän ilmoittautuu myllyssä niin kuin ennenkin, alkuverryttelee, juoksee lenkkinsä, käy saunassa, juo ehkä kaljan ja jää odottelemaan jos ei palkintoaan niin arvontapalkinnon noutoa. Homma toivottavasti soljuu ja toimii. Tarkkaavainen kisailemaan tai katsomoon tullut henkilö sen sijaan saattaa huomata, että jotain on muuttunut. Ravintolamyynnissä on eri kasvot, parkkeerauksessa ystävällisyys oli erilaista kuin viime vuonna ja kuuluttamossa eri ääni. Mitä ihmettä? Savulenkillä on tapahtunut muutosta! Vaikka periaatteessa mikään ei ole muuttunut.

Hannun johdolla vedimme pitkään savulenkkiä. Ymmärrettävistä seikoista johtuen Hannu vetäytyi taka-alalle. Toiminnasta vastaavat nyt Pauli ja Pentti. **Hyvät Savulenkin toiminnassa olleet henkilöt** perustoiminnassa ei mikään ole muuttunut. Toteutamme Savulenkin niin kuin aiemminkin. Olemme jossain vaiheessa ehkä harkinneet Savulenkin lopettamista, mutta ei tehdä sitä tavalla, että ”muutoksen” jälkeen annamme kaiken mennä pieleen ja sitten lopettaisimme. No se ehkä olisi helppo tapa, mutta jos joskus päätämme lopettaa Savulenkin, niin tehkäämme se tyylikkäästi.

Tämän Savun Sanomien liitteenä on tuttu lista Savulenkin vastuualueista. Se on jo kerran aiemmin ollut esillä. Bongaa nimesi ja tehtäväsi listalta. Listalla olijoita pyydämme varautumaan suorittamaan tehtävänsä niin kuin aiemminkin. Vastuualueiden esimiehiä pyydämme tarkentumaansa roolinsa siten, että ennen Savulenkkiä meillä on tiedossa että vastuualueella kaikki toimii. Jotain tämän suuntaista muistan Savun jossain kokouksessa laadusta puhuttaneen. Niin ja jos nimesi ei ollut listalla, niin varaudu ylläriin – saatamme tarvita Sinua.

Pikku hiljaa ennen juhannusta lähestymme Sinua ja Teitä meilitse ja virittelemme itsemme Savulenkki kuntoon.

Vittuilua vai filosofointia- eikun asiaa huumorin pilke silmäkulmassa.

Nykyisessä työssäni (työnohjaaja, psykoterapeutti) olen kohdannut useita tilanteita, missä vuorovaikutuksellinen lähestyminen on tosi vaikeaa. Ja sitä on joutunut miettimään. Jopa silloin tällöin huomaan kotona menevän roolit sekaisin. Ai jaa – enkö ollutkaan töissä kun keskustelen lasteni tai vaimoni kanssa jostain. ”Eikö suutari pysynyt lestissään...” Mutta mihinkä hittoon sitä itseään pääsee pakoon. Olen paraikaa laatimassa ammattilaisen kanssa toiminnastani nettisivuja ja kun pohdimme minkälaiset niistä teemme kohtasimme tuon saman dilemman. Jos osaa monta asiaa niin sitten osaa. Pitäisikö sitä jotenkin karsinoittaa itsensä kun persoona on oma työkalu. Aiheesta ”Oma persoona työkaluna” pidin esityksen VET-koulutuksessani (vaativan erikoistason psykoterapiakoulutus) ja huomasin, että harva oli tullut miettineeksi työkaluaan. Tarvitseeko sitten mieltä? Onneksi kaikkien ei tarvitse ja heiltäkin minulla olisi paljon opittavaa.

Päästäkseen hyvään vuorovaikutus suhteeseen siihen liittyy monia polkuja. Työyhteisön vuorovaikutuskoulutuksessani siteeraan melko usein Hannun ”Joki” kirjasta seuraavia lainauksia; ”Kato, mitä mulukku. Rannan Eila on juossu maratonin. Haista paska:” Ja selitän ne muistista riippuen, niin kuin Hannu kirjassaan, niiden tarkoituksen. Hannu miten sulle ne teosto-

maksut noista siteeraamisista? Eli kun tunnemme toisiamme hyvässä ja pahassa niin ”esileikkiä” päästäkseen asiaan ei tarvita.

Useissa työyhteisöissä olen törmännyt asiaan ”info ei kulje” ja kun hieman haastattaa ihmisiä niin he tarinoivat huhupuheista, luuloista, se sano sitä ja sitä ja kuppikunnat parantavat yhdellä kahvitunnilla kaikki työyhteisön asiat. Infohan kulkee. Joku tulkitsee asioita ja kun ei tule kysyneeksi mitä asia koskee, niin soppa on valmis.

Itse koen olevani asioiden filosofoinnissa parhaimmillani. Siihen liittyy oman kokemus/oppimiselämän reflektointia ja se on persoonallista itsehoitoa. Ja kun filosofointia tekee toisen kanssa tai sopivassa ryhmässä niin silloin – ah kuinka hedelmällistä oma kasvu voi olla. Ja kun vielä piilotetulle minälleen saa palautetta, niin tietää kulkevansa oikeaa polkua. Ja kun antaa palautetta se ei välttämättä ole vittuilua vaan piilo-opetussuunnitelmaan sisällytettyä rakentavaa kritiikkiä. Varsinainen vittuilu -se vasta on taitolaji ja se sattuu.

Pakinan haluaisin joskus kirjoittaa, mutta kun ei osaa kuin muutamia kaskuja ja niiden peräkkäin kirjoittaminen ei ole pakina. Joku saattaa luulla, että olen totinen mies, mutta tilannekomiikka tai draamallinen koulutuksen vetäminen sopivalla humoristisella otteella se onnistuu – vaikei uskoisi. Se on myös oman persoonan käyttöä työkaluna. Ne on asioita joita ei lueta kirjoista vaan sisäistetään tuhansien tuntien kautta saavutettuna ammattitaitona.

No runot on sitten toinen juttu. Ja niitä odotellessa - siis ensimmäistä runokirjaa. On monenlaista ”taidetta” ja minulle runous, niiden kirjoittaminen, on minulle taidetta. Joku säveltää musiikkikappaleen, joku maalaa taulun, minä kirjoitan runon. Yksilöllisyys tuossa ”taiteessa” ei valitettavasti aukea kaikille, mutta sellaiseksi niitä ei ole tarkoitettukaan. Minulle siinä on sekä luovuuden kukoistamista, terapiaa, oppimista, sanottamista ja sanomista toisille tunnekielillä ja persoonallista itsehoitoa.

Muutaman kerran olen kirjoittanut Savun Sanomiin kaihoten juoksemisesta ja nytkin sormet meinaavat hakeutua näppäimille kirjoittamaan tippa silmäkulmassa entisaikojen harjoittelusta ja juoksemisesta. Mutta eiköhän nuo juoksut ole juostu, joten pari runoa riittääköön.

NUORI KAUNEUS

Vuodet vierivät
eivät olleet sammaloituneet,
mutta iättömyys ikää
näkyi nuoreuden keskellä.
Mahdottomuutena edes yritys.

Mitä olisi seurannut?
Voi, että sen olisin halunnut kokea
estottumuuden villi humaltuminen
vanhuuden viriilistä elämästä,
mutta ymmärrys ikää
ei puhuttanut ajatustakaan
ja se jää vain vanhuuden visioksi.

Toteutan sen siis vanhuudessa,
ymmärtävien joukossa
vai olenko jälleen myöhässä.

Kirjoittamisen äärelle menemisestä olen joskus tuumailnut näin....

SANOJA, SANOJA, SANOJA

Narsistista narratiivia,
hourupäistä hokemista,
kalavalaista kakomista,
elävästä elämästä,
unohtuneista unista,
tuntemattomista tunteista.

Vaiko visioita,
auvoisia ajatuksia,
itkujen ituja,
salaisista saduista,
jaloista jutuista,
maallisesta matkasta.
Yksinäisyys yössä,
lepuuttaa lentoa,
pohdituttaa punnertamaan,
väsyttämänä visiota,
oppimaan opittua,
äimistelemään öitä,
runoilemaan runojakin.

*

Välikevennys: 2000 kiloa villoja

Sota-aikana oli luovutusvelvollisuus. Eräs Tienhaaran emäntä oli hermostunut totaalisesti, kun hänelle oli vahingossa ilmoitettu, että joutuu luovuttamaan 2000 kg villoja. Emäntä kirjoitti kansanhuoltoon seuraavan kirjeen.

”Mistä perkeleestä teille niitä villoja, ne tarvitaan omiksi vaatteiksi ja mitä siinä olikaan siinä kortissa, kaksituhatta kiloa villoja. Meillä oli kaksi lammasta talvella ja nyt on neljä niistä teille perkeleille pitäisi olla kaksituhatta kiloa villoja on tämä maailma saatanoiden vallassa voi perkeleen saatana paras siellä on nyt helvetin syöttö kansaa huoltamassa kun se kansan huoltaja kävisi saatana katsomass minkälaisissa vaatteissa täällä ollaan ja minkälaisissa kenkissä. Tule perkele ja hae itse nämä vaatteet päällesi ja sitte tulet näkemään etkö itse tarvitseisi sen vertaiset villat, mistä ne pirut tietävät jotka eivät kuin söisivät toisen omaisuuden kaikki helevetin perkeleet, on siellä oikein johtaja huollossa, oikeen kunnan syöjä saatanan saatanan tulinen perkeleen perkele ja sais saatana tämä maailma palaa ja loppua aivan kokonaan, myötänsä laitetaan korttia, milloin mitäkin, kun ei enää ole millekään omilleen, isäntä aivan alasti joutuu noijen perkeleiden kanssa. Ootko sinä oikeella älylläsikään, 2000 kiloa villoja neljästä lampaasta vie sun perkeleen paska ja minä tarvitsen se perseeni peitoksi ja penikoille pitettäväksi, jotka ihan alastomina ja jos et usko käy katsomassa, ei ole vuotevaatteita eikä lakanoita eikä mitään.

se on tienhaaran emäntä joka kirjoitti

Vanhankaupunginkoskella 20.4.2013

Anna-Maija Hirvi:

Vappumuisteluita?

”Ei muistella menneitä eikä tulevia” lukee kiveen kiinnitetyssä muistolaatassa Otaniemen Teekkarikylässä. Opintoja aloittaessani tuota afrikkalaisen Mustan Petterin muistoksi jättämää aforismia kovasti ihmettelin. Enää en. Elämä tässä ja nyt on ihmisen parasta aikaa, vappuna erityisesti.

Lukemattomat ovat ne vaput, jolloin rakkaat Keski-Suomen ystävät Irma ja Eki ovat Hirvilauman seuraksi saapuneet Siskon vastaleivottujen munkkien ja kuohuvan siman kera. Ani varhain vappuaamuna, säähän katsomatta hirvenvasat on patistettu aikuisten mukaan joko junaan tai bussiin munkit pussissa ja juomat repussa, suuntana Ullanlinnamäki. Vuoden vilkkain liikuntapäivä - juomarasteineen - on alkanut.

Vapputraditioomme kuuluvat ehdottomasti munkit, kuohuvat juomat, kävely, ilmapallot, julkiset kulkuvälineet, ystävien tapaaminen lumisella/tuulisella/sateisella/aurinkoisella mäellä ja YL-kuoron ”johtaminen” kuraisella mäkirinteellä. Yli 30-vuotisen työuran pohjalta arvostan mieskuorolaulua syvästi: se on (lähes) ainoa tilanne, jossa erilaiset ja eriääniset miehet pyrkivät sopusointuiseen lopputulokseen.

Eki on mies, johon voi todella luottaa. Koskaan eivät vasamme ole mäellä väenpaljouteen eksyneet, koska Ekin ohjeen mukaan tämä on se päivä, jolloin lasten on pidettävä silmällä vanhempia, etteivät he eksyisi. Eki myös muistaa kaikkien vasojemme pohdiskelut. Nuorimmaisemme, nyt jo liikemiehenä touhuava Antti, oli 6-vuotiaana vappuaamun tihkusateessa mustan ylioppilaan nähdessään selittänyt: tuo setä on noin musta, kun se on koko elämänsä ollut Afrikassa kovassa auringonpaisteessa. Kyllä se täällä Suomen sateessa pikkuhiljaa vaalenee.

Kerran Eki ja Irma päättivät tehdä täyden palvelun ravintolan meidän vakiopaikalle Ullanlinnamäelle. Näin se sujuu: asuntovaunun liikennevakuutus voimaan 1.5. klo 00.00 ja startti samalla hetkellä Suolahdesta kohti Helsinkiä eväitä täyteen pakatun vaunun kera. Parkkeeraus klo 4:00 Cafe Ursulan parkkipaikalle, pari tuntia unta ja sitten varustelemaan. Tuolit ja pöytä paikoilleen, kuohuviinit ja simat viilennykseen, munkit pöytään ja kahvit tulelle. Ympärillä hyörii monenmoista seurakuntaa. Mantaa lakittaneet kömpivät makupusseistaan kirkkaaseen paisteeseen suolapalaa saadakseen, täydellisyyteen pyrkivät huvipaikkarakentajat roudaavat paikalle katoksia, aitoja, pöytiä, sohvia, kristallikruunuja, grillejä. Onpa jollakulla mukana pikkulakin! Aamun ensi tunnit kuluvat kuin siivillä, lokit kirkuvat, meri kimaltaa. Vähän ennen yhdeksää saapuu Retuperän WPK torvet törähdellen, terhakkaasti lämpiävää saunaa paloauton perässä vetäen. Valkolakkien jonot suuntaavat kohti mäen huippua. Hirvilauma saapuu katettuun pöytään, ja pian ensimmäiset korkit poksatelevat ilmaan..

Päivän aikana seikkailaan läpi Helsingin eikä muistella menneitä eikä tulevia, tänä vuonna jo 42. kertaa. Sitä samaa iloa ja vallattomuutta, mitä Helsingin vapuissa olemme kokeneet, on ollut runsaasti tarjolla myös Kiimasen Savun juhannusrauhattomuudessa, jo 30 vuoden ajan. Siitä iso kiitos uutterille järjestäjille, joilla on tunnelman luomisen taito hypysissään.

Puheenjohtaja ennätysten kimpussa

Viime kesänä menetin yhdessä Jouko Heikkisen kanssa vetelemämme kisaennätyksen Iivari ja Pauli Pääkköselle kalastuksen lajeista hienoimmassa, kahden vavan soutu-uistelussa. Harjulan Pertin kisaennätys Savun pilkeissä, 6950g vuodelta 2005 (3 tuntia), on mahdoton lyötäväksi. Rantaonginnan varaan saattaisi vielä jotain laskea, sillä ennätys on Paula Pajarilla – 370g Lahenperän maalaiturilta ongittuna. Mutta kisan vetovoima lisääntynee ja Perttikin tulee vastarannalta Vastarannalle ja kisaan mukaan. Kaikki toivo seuraennätyksistä lienee siinä vaiheessa mennyt.

Vaan ei sentään. Torstaina, huhtikuun neljäntenä päivänä tein uuden seuraennätyksen, joka lienee voimassa ainakin siihen saakka, kun Pauli päättää julkaista kolme runoteostaan yhdellä kertaa. Minulta meni painoon kaksi kirjaa samana päivänä. Lastenkirja ”Posteljooni Putkin ja ystävyiden talo” sekä pakinakokoelma ”KallOset”. Pieniä ja vaatimattomia teoksia, jotka eivät paljoakaan kavenna nykykirjailijoittemme markkinaosuuksia kapella kielialueellamme. Ajattelisin, että painiskelemme Luotolan Tapanin kanssa kutakuinkin samalla taiteellisella tasolla. Tapani levyttäenäänä artistina ja minä kirjailijana. Kumpikin paikallisia suuruuksia.

Lastenkirjani ei kaikilta osiltaan ole sovelias pikkulasten korville. Teos saattaa sisältää kohtauksia, jotka ovat sopimattomia alle kouluikäisille ja saattavat aiheuttaa heissä ahdistusta ja hämmennystä. Niiden neljä-kuusivuotiaiden ulottuville, jotka osaavat lukea, teosta ei siis ole viisasta jättää. Sen sijaan vanhempien sensuroimana kirjalla on paljon annettavaa myös perheen pienimmille. Elikkä teokseni ei sentään ole ensimmäinen lastenkirja, joka on lapsilta kokonaan kielletty. Sellaisen voisi kyllä kirjoittaa ja myyntimenestys olisi varmasti parempi kuin tällä nyt julkaistavalla.

Haapaniemen koulun kolmannen luokan oppilaat ovat kuvittaneet kirjan vitsikkäillä piirroksillaan ja heidän opettajansa Sanna Björn on hyväksynyt kirjan tekstin oppilaittensa kuvitettavaksi. Kirosanat eivät siis ole järeimmästä päästä (perhana, hiivatti), seksiä on hitunen ja sekin rivien välissä (Klaara-vasikan alullepano), eikä verta roisku kuin Putkinin polvea sahattaessa (siitä oivallinen piirros).

Pakinakokoelma ”KallOset” syntyi vuodessa. Maaliskuussa 2012 pyysivät paikallislehtemme Viitasaaren Seutuun kolumnistiksi. Suostuin kun kiinnosti. Pikkuhiljaa kolumnit muuttuivat enempi pakinamallisiksi. Vuoden aikana julkaistiin 50 pakinaa, jotka ovat nyt kansissa.

Olen kirjoitellut ”Vieno Kallonen”- nimimerkin suojassa. Vieno tulee syntymäkotini Jokelan naapurista, Vieno Jaakkolasta ja Kallonen evakkoperheestä, joka asui sota-ajan myllytuvassa. Vilho Kallonen toimi myllärinä. Jaakkolan Vienosta minulla on vain hyviä kokemuksia, Kallosen perheestä minulle on kerrottu vain hyvää. Siinä perusteet.

Vieno Kallonen asuu miehensä Voiton kanssa Toulaudella, Pieni-Toulatin rannalla. Kotoisin olemme Lappeenrannasta, molemmat opettajataustaisia, eläkkeellä jo kymmenkunta vuotta. Vieno kirjoittaa ihan mistä vaan. Vallitseva tyylilaji on sarkasmi, mutta ihan puhdasta asiaakin suontuu silloin tällöin, tällöin silloin, kuten Uspenski asian ilmaisisi.

Tottakai vuoden aikana varsin monelle on jo selvinnyt nimimerkin henkilöllisyys. Ei sillä muuta merkitystä ole kuin se, että moottipyöräjengien kanssa veljeilevää viitasaarelaista kansanedustajaa ei taida enää tohtia arvostella. Toivon hänelle menestystä eurovaaleissa. Jospa se sini(valkoisen)-sentien (perus-)korjaus saisi Brysselistä vauhtia.

Palaute jutuistani on ollut aika vähäistä. Päätoimittaja väittää toista. Minun silmiini tai korviini ei ole paljoakaan kantautunut. Päätoimittaja on aina tavatessamme muistuttanut, että kirjoita vaan ronskimmin ja rohkeammin. No viimein uskoin ja laitoin tekstiini kaksi pillunkarvaa, paneskelua

nuotan perien päällä ja mateennahkakortongin. Seuraavan lehden yleisönosastossa vaadittiin Vieno Kallosen pakinoiden lopettamista, tai Viitasaaren Seudun markkinoimista erotiikkalehtenä. Päätoimittaja oli tyytyväinen.

Toivottavasti olen osannut edistää kirjojeni markkinointia näillä kuvauksilla teosteni sisällöstä. Kirjoja voi varata ja tilata minulta, hinta lienee 15 euroa/kpl. Ei ainakaan enempää. Puhelinnumeroni on 040 8611123 ja sähköpostiosoite vesterinen.hannu@pp.inet.fi. Monet teistä ovat jo tehneet ennakkotilauksen. Kiitos. Tavarat toimitaan tilaajille piakkoin. Lupasivat kirjat ulos ennen kirjan ja ruusun päivää 23.4. Vesrieskakahvit myllyssä on luvassa kirjojen julkaisun kunniaksi. Päivämäärää on vielä paha sanoa, sillä lonkkaleikkaukseni ajankohta ei ole vielä varmistunut.

Hannu

*

Kulttuuri – urheilu – juhannusjuhla

31.KIIMASEN SAVULENKKI

Hernesalmen myllyllä juhannusaattona 21.6. 2013

Ohjelma

- 10.00 Ilmoittautuminen alkaa (lapset maalialueella, patikka peltoparkin kulmassa, kilpasarjat ja norttisarja myllyn alimmassa kerroksessa)
 - 11.00 Lasten juoksut, Timo Leppänen soittaa
 - 11.45 Juhannusrauhattomuusjulistus
 - 11.50 Kiimaseen Hölkähumppa: Timo Leppänen ja yleisö
 - 12.00 Savulenkin lähtö, komisario Pertti Koivunen
 - 12.10 Timo Leppänen soittaa. Anneli Hänninen laulaa suomalaista iskelmää.
 - 13.00 Taikuri-Riku esiintyy
 - n.13.20 Palkintojen jako
 - Sarjat, matkat, maksut
 - Tytöt ja pojat 6,8,10 ja 12 v. 300 m / 2 €
 - Patikkasarja 3,5 tai 10 km / 5 €
 - Norttisarja, N+M 3,5 km / 15 €
 - Kilpasarjat N, M, N50 ja M50 10km / 15€
 - Palkinnot
 - Lapset 3 parasta / sarja
 - Patikka- ja norttisarja arvontapalkinnot
 - Kilpasarjat 6 parasta / sarja
 - Kaikille Savulenkkimitali
- Savun saunamaailmassa kotasauna (uusi), savusauna, mobiilisauna, leidisauna, tynnyrisauna, Kiimaseen Kuningatar (kelluva sauna).

Tiedustelut

- Pentti Kujala 040 152 4324, pentti.kujala@pp5.inet.fi

• 13. MYLLYBLUES

Hernesalmen myllyllä
Perjantaina 12. heinäkuuta klo 20
Oluttelulta, liput ovelta 12 euroa

Forest Lake Band

Pentti Hänninen - kitara
Matti Järvi - laulu ja basso
Jari Korpimäki - rummut
Jussi Raatikka - huuliharppu

Bändi on pitänyt kiirettä. High Temperature-levy syntyi päivässä. Kerralla purkkiin-metodilla tavoiteltiin maineikkaan Chess-yhtiön soundia. - Kaikki virheet on siellä, on siellä välillämusiikkiakin, virnistää yhtyeen rumpali Jari Korpimäki. Perinne kuuluu levyllä ja juuret ovat tiedossa, selkärankana on 50-luvun Chicago-blues. Improvisaatio on samalla vapaata mutta tiukkaa. Woke up this morning...and my baby was gone. Korpimäki myöntää että välillä bluesmiestä ahdistaa. - Soitolla paranee se ahdistus. Varhaisimmat bluesmiehetkin saivat parannusta haavoihin soittamalla. Korpimäki on tutkinut ja miettinyt soundin salaisuutta. Bluesmiesten nimiä tulee kuin apteekin hyllyltä, kuka soitti kenenkin kanssa ja kuka opetti ketä, sen hän tietää. - Kun pitää uudistua, täytyy tuntee perinne, toistaa Korpimäki monen soittajan suusta kuullun sanonnan.

Jukka Mäkinen & Wang Dang Dudes feat Jamie Mäkinen

Kitaristi-laulaja Jukka Mäkinen on mainion Wang Dang Dudes -orkesterin keulahahmo, joka on säestänyt mm. Jimmy Lawsonia, Doug Jay:tä ja Eero Raittista. Mäkinen on pitkän linjan musiikintallaajia, joka kuului rockin SM -kilpailut v. 1977 voittaneeseen progebändiin Sukellusvene. Lappeenrantalainen yhtye oli perustettu jo paljon aiemmin, 60–70 -lukujen vaihteessa. Vuonna 1979 ilmestyi heidän debyyttialbuminsa Vesi- ja lintumusiikkia (Love Records).

Lisäksi Jukka Mäkinen on mm. esiintynyt Puistobluesissa Jamie's Blue Groove -yhtyeen riveissä. Mäkinen on tunnettu myös Tampereen Down Home Kivi, Down Home Sputnik ja Down Home Laterna -bluesklubien järjestäjänä. Televisiossa vuosia työskennellyt mies on ohjannut useita tv-komedioita, kuten Peräkamaripojat ja Pirunpelto.

31. Kiimasen Savulenkin järjestelyt

Järjestelyjen ja kilpailujen johto Pentti Kujala ja Pauli Pääkkönen

Esiintyjien kiinnittäminen	Pentti Kujala (Savun johtokunta siunaa)
Markkinointi	Anniina Lehtomäki
Kisatoimisto ja ajanotto	Heikki Takala
Kuulutus, lavatoiminta, julistusjärj.	Pauli Pääkkönen
Palkinnot	Pentti Kujala
Ratamerkinnot	Antero Rautiainen
Patikkasarja	Anniina Lehtomäki
Lasten juoksut	Tapio Pajari
Lähetys	Heikki Vesterinen
Saunamaailma	Juhani Luotola
Kulmalan juottopiste	Antero Rautiainen
Juoksijoiden maaliintulon valvonta ja järjestelyt maalialueella	Juhani Hakala
Johtoauto ja väliajat	Reijo Rutanen
Kisaravintola	Seija Hänninen, Sampo Nuorisoseura
Paikoitus	Matti Tannermäki, Sampo Nuorisoseura
Järjestyksen valvonta	Matti Tannermäki, Sampo nuorisoseura

Tässä mainittujen vastuuhenkilöiden käytettävissä on toimitsijoiden armeija, joka jo nyt on ilmoittanut olevansa käytettävissä ensi juhannuksena.

Sampolla on oma henkilöstönsä kisaravintolaan (10), paikoitukseen (5-6) ja järjestysmiehiksi (2+1).

TOIMITSIJOIKSI LUPAUTUNEET 47 HENKILÖÄ

01.Pentti Kujala	Kilpailujen johto, järjestelytoimikunnan päällikkö, palkintovastaava, luvat
02.Anniina Lehtomäki	Markkinointi
03.Heikki Vesterinen Pertti Koivunen	Lähetys
04..Tero Lehtomäki Juhani Hakala Ari Linja-aho Antti-Jussi Oikarinen (tarvitaan lisää)	Maalialue Maalialue Maalialue Maalialue
Markku Helle Jorma Pajari Vesa Walamies	Ajanotto Ajanotto Ajanotto
05.Heikki Takala Marja-Leena Kujala Kalevi Ritvanen Anton Vesterinen Ulla Vesterinen	Kisatoimisto Kisatoimisto Kisatoimisto Kisatoimisto Kisatoimisto

Pekka Rämänen	Kisatoimisto
Helinä Patana	Kisatoimisto
06.Pauli Pääkkönen	Kuulutus, esiintymislava, järjestelyjen ja kilpailun johto yhdessä Pentti Kujalan kanssa (tarvitaan lähetti)
07.Juhani Luotola	Saunamaailma
Iivari Pääkkönen	Saunamaailma
Martti Luotola	Saunamaailma
Tapani Luotola	Saunamaailma
Tauno Tarvainen	Saunamaailma
Siska Toivanen	Saunamaailma
08.Tapio Pajari	Lasten juoksut
Sarianna Görsoy	Lasten juoksut
Paula Pajari	Lasten juoksut
Risto Gröndahl	Lasten juoksut
(tarvitaan lisää väkeä)	
09.Anniina Lehtomäki	Patikka
Anna Muittari	Patikka
Enni Pääkkönen	Patikka
10.Antero Rautiainen	Juotto, ratamerkinnot
Vappu Rautiainen	Juotto
Reijo Rutanen	Etuauto, väliajat
Matti Ikkala	Luvat terveyslautakunnalta

Pentti Kujala ja Pauli Pääkkönen sijoittavat seuraavat henkilöt parhaaksi katsomallaan tavalla toimitsijatehtäviin.

Henna Suuronen	Toimitsija
Melis Görsoy	Toimitsija
Gyven Görsoy	Toimitsija
Hanna Peura	Toimitsija
Henna Suuronen	Toimitsija
Marja Pääkkönen	Toimitsija
Ida Vesterinen	Toimitsija
Vilja Kujala	Toimitsija
Maija Pajunen	Toimitsija
Mikko Pajunen	Toimitsija
Satu Puukko	Toimitsija
Elmeri Lehtomäki	Toimitsija